

РЕШЕНИЕ

№ 4592

гр. София, 12.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 20.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **4954** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е пода на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл.84 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Х. М. А., лице от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Палестинска автономия, без гражданство, арабин по народност. вероизповедание -мюсюлманин сунит, семейно положение неженен с ЛНЧ 7000717219г., чрез адв. И. от САК, против Решение № 13-ОК/14.04.2020г. на А. В. - интервюиращ орган при ДАБ – МС, с което не е допусната последваща молба за предоставяне на международна закрила с рег. № УП-20240 от 02.04.2020г. на ДАБ-МС до производство за предоставяне на международна закрила.

В писмена защита по делото адв. И. поддържа жалбата и изразява становище за основателността ѝ, като иска от съда да постанови отмяна на оспореното решение поради допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в нарушение на материалния закон. Тъй като производството по разглеждането на първата молба за закрила било проведено по време на настаняването на жалбоподателя в специален дом, същият не могъл да се снабди и да представи доказателствата, приложени към последващата му молба, които следвало да се считат за нови, в която връзка се позовава на съдебна практика и на чл.33, параграф 2 , буква „г“ от Директива 2013/32/ЕС.

Претендира се по същество, че жалбоподателят се е ползвал от закрилата на Агенцията на ООН за подпомагане на палестинските бежанци в Близкия Изток (У.),

което се явявало ново обстоятелство, то съществено значение за личното му положение, което не е било обсъдено в предходното административно производство. В тази връзка се позова и на обстоятелството, че първата подадена молба за закрила с не била разгледана като подадена на основание чл.1D от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и чл.12, параграф 1, буква а), изречение 2 от директива 2011/95/ЕС. Административният орган изследвал само въпроса за приложимостта на чл.8 и чл.9 ЗУБ. Адв И. се е позовала и на Насоките на ВКБООН за приложимост на чл.1D от Конвенцията, към палестинските бежанци, от декември 2017г., според които ако кандидатите докажат, че попадат в приложното поле на чл. 1D, не се изисква допълнителна оценка по чл.1А. Позовава се и на съдебна практика по тълкуването на чл.1D от Конвенцията и съответстващата му норма на чл.12, параграф 1, буква а), второто изречение от Директива 2011/_%/ЕС на съда на ЕС - по делата С-364/11, С-585/16 и С-31/09. Изтъква се, че жалбоподателят не можел да се предпази от живото-застрашаващите заплахи на Х., имал основателни опасения от преследване от страна на тази групировка в Газа, тъй като той и най-близките му роднини били възприемани като противници на Х.. Искане се да бъдат взети предвид събитията, описани в жалбата на стр.4 ,случили се преди да напусне Газа, за които били приложени и писмените доказателства. Също се изтъква, че жалбоподателят не можел да се възползва от закрилата на У., тъй като не можел да се завърне в Газа, обсъдени са възможностите за достъп през пунктовете в нарочна справка, относно разумната възможност да се завърне в Газа към 30.06.2020г., а организацията Х. била включена в списъка на терористичните организации, приет с Решение (ОВППС) 2020/20 на Съвета от 13 януари 2020г. Изтъква се също, че ситуацията се влошавала от март 2020г. поради пандемията и вече имала сериозни последици за хуманитарното и икономическото положение на населението в ивицата Газа.

ОТВЕТНИКЪТ - А. В., в качеството му на интервюиращ орган при Държавната агенция на бежанците, представляван по делото от юрк. Ч., оспори изцяло жалбата, като в ход по същество претендира от съда неоснователността ѝ и иска да постанови отхвърлянето ѝ. Претендира за законосъобразност на оспореното решение, а последващата молба за закрила съдържа противоречия със заявеното при първото производство. Претендира се, че се е отказал доброволно от помощта, предоставяна от У. на членовете на неговото семейство - негови 4 братя и 2 сестри, родителите му, които опродължавали да живеят там. Позовава се на целта - да достигне до свой чичо, който живеел в ЕС, умишлено укрив своя паспорт, Според представената справка , „Х.“ макар и упражняваща известна власт в тази територия, - [населено място], не извършвала целенасочени нападения срещу цивилното население и степента на насилие не достигала безогледно насилие. Що се касае до хуманитарната ситуация в [населено място], в справката се съдържа информация, че е ограничен достъпа до [населено място], което водело до отрицателен ефект върху палестинските пациенти,но в представената в последното заседание справка се съдържа данни за продължаващата дейност на ООН - доставка на провизии от У. и дейности както на СЗО, така и на Палестинското общество на червения полумесец.

За производството по делото е уведомена Службата на ВКБООН, но представител на същата не е взел участие, не е представено и становище по оспорването.

Прокуратурата, също уведомена за оспорването, също не е взела участие и не е представено заключение по делото.

По делото са приети доказателствата, представени с жалбата, по административната

преписка, допълнително представените от страните - справки за ситуацията в Ивицата Газа, П. и възможността за завръщане.

Административен съд София -град, Първо отделение, 12 състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата проверка на оспорения по делото акт на основанията по чл.168 АПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата:

Решението е връчено на 20.05.2020г., а жалбата до съда е с дата 27.05.2020г., с оглед на което е подадена в срока по чл.84, ал.1 ЗУБ и е процесуално допустима, следва да бъде разгледана по същество.

По фактите съдът приема следното:

Жалбоподателят Х. М. А., според данните по делото, е палестинец без гражданство, [дата на раждане] в Газа, Палестински автономни територии, без гражданство, съгласно декларация по чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ, тъй като не е представил документ за самоличността си.

С оспореното по делото Решение № 13-ОК/14.04.2020г., в производство по реда на чл.76а ЗУБ, е разгледана негова последваща молба за предоставяне на международна закрила, рег. № УП-20240/02.04.2020г., а по първата му молба - от 02.04.2019г. е постановено решение № 3464/04.06.2019 г. на председателя на ДАБ, с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, което решение е влязло в сила, предвид, че жалбата срещу него е отхвърлена с решение № 5383/15.08.2019 г. по адм. дело № 7411/2019 г. на Административен съд София - град, оставено в сила с решение № 3587/09.03.2020 г. по адм. дело № 12983/2019 г. на върховен административен съд. Предвид на тези данни, то правилно и на основание пар.1, т.6 от ДР на ЗУБ, молбата в оспореното решение е квалифицирана като последваща и разгледана производство по чл.76а ЗУБ. .

В последващата молба се сочи като ново обстоятелство следното: родителите на лицето имали регистрация и се ползвали от У., както и самият той живеел е в бежански лагер на агенцията, посещавал е училище и е получавал медицинска помощ, поради което неговият случай попадал в обхвата на член 1D от Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951 г. Предоставял нови писмени доказателства за бежанската си история - за проблемите му в Палестински автономни територии с движението „Х.“, както и документи във връзка с проблемите на неговите чичовци С. и Т., както и за актуалната обстановка в Палестинските автономни територии и ролята на движението „Х.“, представен е на английски език Доклада за 2019 г. относно практиките на правата на човека: Западния бряг и Газа на Държавния департамент на САЩ, публикуван на 11.03.2020 г., както и фотокопия от следните документи с превод на български език: регистрационна карта на У. на родителите на молителя, издадена на 28.08.2001 г.; удостоверение за раждане на молителя, издадено от палестинските власти; учебна справка относно молителя; лична карта (с приложение) на молителя, издадена от палестинските власти на 02.09.2009 г.; обвинителен акт на прокуратурата на помирителния съд в Д. А. срещу молителя с дата 23.09.2013 г.; съдебно решение (присъда) на помирителния съд в Д. А. срещу молителя с дата 19.01.2014 г.; жалба на молителя срещу решението на първоинстанционния помирителен съд в Д. А. с дата 04.02.2014 г.; протокол от съдебно заседание с

решение (присъда) на първоинстанционния помирителен съд в Д. А. с дата 20.03.2014 г.; удостоверение от [община] относно С. Х. Ф. А. с дата 17.08.2014 г.; медицински доклад относно С. Х. Ф. А. с дата 25.07.2019 г.; удостоверение от [община] относно М. Х. Ф. А. с дата 17.09.2014 г.; удостоверение от [община] относно Т. Х. Ф. А. с дата 23.09.2014 г.; медицински доклад относно Т. Х. Ф. А. с дата 23.07.2019 г.; удостоверение от [община] относно М. С. Х. А. с дата 17.08.2014 г.; призовка за молителя от отдел „Разследване“, Вътрешна сигурност - област Д. А. с дата 11.11.2018 г.; и призовка за молителя от отдел „Разследване“, Вътрешна сигурност - област Д. А. с дата 25.11.2018 г.

Според мотивите на решението, процесната последваща молба за международна закрила, следва да се прецени за допустимост по чл. 13, ал. 2, т. 4 ЗУБ, като следвало да са налице „нови обстоятелства, сочени от търсещия закрила“, следвало да се прецени „съществеността на тези обстоятелства относно личното му положение или държавата по произход“ и на трето - „преценката на тяхната основателност въз основа на представени писмени доказателства.“

Органът е формирал извод, че в процесната молба не се сочат никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното положение или относно държавата по произход на чужденеца и След анализ на събраните по административната преписка факти и обстоятелства, се установявало, че молбата не следва да бъде допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Този извод органът е обосновал със следното:

- Данните, на които жалбоподателят се е позовал визирали събития в периода 2013-2014г. и 2018г. и от преди пристигането му в страната (март 2019г.), а в производството по първата молба за закрила са му връчени указания в превод и в частност бил уведомен за задължението му да представи доказателства и съдейства за изясняване на неговата бежанска история, не е проявил дължимата грижа.

- Представените към молбата доказателства не представлявали нови обстоятелства от съществено значение за бежанската му история, която е била приета за необосноваваща предоставянето на международна закрила в предишното производство. Ставало въпрос за новопредставени писмени доказателства, които обаче не обосновавали новонастъпили обстоятелства.

- Органът се е позовал на установеното в първото производство, и при съдебното обжалване ,че жалбоподателят не бил подложен на преследване или тежки посегателства в Палестинските територии, включително и от организацията Х..

- за уведомяването на жалбоподателя в производството по първата молба за закрила на разбираем за него език и чрез преводач за задълженията му относно доказателствата-

да представи своите доказателства и да съдейства на длъжностните лица от ДАБ - МС за изясняване на неговата бежанска история, но предвид датите на представитие с повторната молба документи, липсвала дължимата грижа за обосноваване на молбата за международна закрила с факти и обстоятелства, които са му били известни.

-Формиран е извод, че представените от молителя писмени доказателства не представляват нови обстоятелства от съществено значение във връзка с бежанската му история, доколкото те са предоставени в подкрепа на изявленията на кандидата, направени по време на предходното производство по реда на ЗУБ. Ставало въпрос за новопредставени писмени доказателства, които обаче не представляват

новонастъпили обстоятелства. Изложената от чужденеца бежанска история е била приета за необосноваваща предоставянето на международна закрила в предишното производство, поради което е преклудирана. Административният орган установил, а осъществяващите съдебен контрол Административен съд София - град и Върховен административен съд са потвърдили, че молителят не е бил подложен на преследване или тежки посегателства в Палестинските автономни територии, включително от организацията „Х.“, както и не е налице такъв риск в бъдеще.

Според органа процедурата по допустимост на последващи молби съгласно ЗУБ не е средство, с помощта на което чужденец, търсец закрила може да поправи собствените си грешки и небрежност при попълване на преписката с факти и обстоятелства.

- От Доклад за 2019 г. относно практиките на правата на човека: Западния бряг и Газа на Държавния департамент на САЩ, публикуван на 11.03.2020 г., отразен в приложената по преписката справка с вх. № МД-220/10.04.2020 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, било видно, че „не е налице значима и трайна промяна в обстановката в Палестинските автономни територии спрямо момента на постановяването и влизането в сила на решение № 3464/04.06.2019 г., с което председателят на ДАБ-МС е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на молителя.“, поради което информацията в Доклада не може да се приеме като ново обстоятелство от съществено значение за личното положение или относно държавата по произход на чужденеца.

- По твърдението, че случаят на жалбоподателя попада в обхвата на член 1D от Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951 г., поради регистрация на родителите му от U., както и, че самият той се е ползвал от помощта на U. - живеел е в неин бежански лагер, посещавал е училище и е получавал медицинска помощ, също не представлявало ново обстоятелство от съществено значение за личното му положение, тъй като чужденецът е посочил това обстоятелство и същото е било взето предвид от административния орган при неговото произнасяне. Установено било, че спрямо молителя не е имало действия на преследване или тежки посегателства по смисъла на закона, както и не е налице риск от бъдещи такива. Изложено е, че закрилата на U. била преустановена по негово решение.

Така приетото от административния орган по последващата молба на жалбоподателя е неправилно:

-Видно от мотивите на решението, административният орган бланкетно е посочил само представените доказателства, които обаче действително касаят данни от преди 2019г., т.е. преди провеждането на производството по първата му молба за международна закрила. Изводът му, че данните Доклад за 2019 г. относно практиките на правата на човека: Западния бряг и Газа на Държавния департамент на САЩ, публикуван на 11.03.2020 г., са съобразили в решенията по първото му производство, най-малкото не са верни, дори само предвид датите, на които са постановени актовете на председателя на ДАБ и на съда - последното решение е от 09.03.2020г., а докладът е от 11.03.2020г. Видно от доклада, че Х. упражнява фактически властта в Газа, там не съществуват юридически или независими институции, които да могат да търсят отговорност за действията на Х. в Газа. Както посочва адв. И., тази организация е включена в Списъка на терористичните организации, приет с Решение 2020/20 на Съвета от 13.януари 2020г. Според справката към писмената защита на адвоката, по данни на Палестински център за правата на човека, след 2007г. се отбелязвало

значително увеличение на смъртното наказание, а съдилищата на Х. не предоставяли дори и минимални гаранции за справедлив съдебен процес, организацията пристъпвала към екзекуция без изискването се по закон одобрение на смъртното наказание от президента на Палестинската автономия. .

Данните за организацията Х. по справка, изготвена от ДАБ, Дирекция „Международна дейност“, по същество са идентични. В Газа терористичната организация „Х.“ упражнява фактическата власт, в справка са посочени органите, чрез които организацията поддържа вътрешния ред и сигурност на територията на ивицата, на стр. 3 от справка са посочени и съобщения за незаконни или произволни убийства, систематични изтезания и произволни задържания от страна на служители на Х., произволна или незаконна намеса в неприкосновеността на личния живот, ограничения на различните свободи на изразяване, включително включително заплахи, насилия, необосновани арести и преследвания, ограничения на политически права, тъй като няма провеждани избори от 2006 година насам, и други. О посочено е също - 4 абзац, последното изречение, и следното: *„Няма юридически или независими институции, които да могат да носят отговорност за фактическата власт на „Х.“ в Газа.“* Властите на Х. изискват разрешителни за излизане на палестинците през пункта Е., също попречва на някои палестинци да излязат заради целта на пътуванията им, или ги принуждава да платят данъци и глоби. В справка са посочени и данни за ограничения от страна на И., обявявайки някои зони около Газа за зони с ограничен достъп, но липсвала ясна информация. Изложени са и други данни за възможностите а излизане от Газа през двата пункта - Р. и Е., както и за редица ограничения от страна на израелските власти, на основание проблеми със сигурността.

Видно от мотивите на съдебно решение № 5383/15.08.2019г., постановено по адм.д. 7411/2019г. на Административен съд София-град, е прието несъответствие във фактите, заявени на интервюто и тези, заявени с жалбата пред съда. Несъответствието е относно задържането на жалбоподателя за 36 дни в полицейски участък, като на интервюто е заявил, че е по обвинение, че хвърлял нещо по къщата на негов роднина, бил задържан, имало съдебен процес, била наложена парична глоба и всичко приключило, а в жалбата: - че е хвърлял пиратки по двора на неговия роднина К.. Поради връзката на жалбоподателя с дъщерята на този роднина, жалбоподателят бил изложен на прекомерен риск, тъй като неговият роднина накарал Х. да го държат в ареста в продължение на 36 дни. Изложени са и други данни за разминавания, в това число и по обвинение за подслушване на втория човек на Х. М. И.. Според съда констатираните несъответствия в бежанската история до голяма степен разколебавали достоверността на причините за търсената закрила. Прието е, че не е бил обект на посегателства в Ивицата Газа, както и, че не е бил осъждан, арестуван или съден, не са налице основателни опасения за правата му. Изложените от жалбоподателя причини да напусне Ивицата Газа са квалифицирани като неотнормирани към основанията по чл.8, в това число изложените данни за преследване от групировката Х..

Видно е от данните в представените към последващата молба за зарила писмени доказателства, че същите касаят освен данни за регистрацията от У., за завършено образование, за осъждане на жалбоподателя за притежание на взривни материали, за поражение на къщата на жалбоподателя, доколкото се

съдържа удостоверение, издадено на бащата на жалбоподателя - М. Х. Ф. А. по време на войната от 2014г. както и за идентични поражения на жилищата на негови роднини, представена е и призовка от Палестинската национална власт, министерство на вътрешните работи, Вътрешна сигурност, Отдел разследване, в която е вписана дата 11.11.2018г., обозначена до Х. М. А., да се яви във Вътрешна сигурност, област Д. Б., според бележка на преводача е известна още като Област централна и се намира в Ивицата Газа. Данни по призовката за причините няма, посочено е само, че касае вътрешна сигурност. Призовка с идентично съдържание е представена и от дата 25.11.2018г. Представен е Медицински доклад за Т. Х. Ф. А., за огнестрелна рана, за който в последващата молба е посочено, че е негов чичо и отказал да участва в походите, организирани от Х. в И. във връзка с Великия марш на завръщането, който започнал през март 2018г., като от страна на Х. го застреляли в крака. Сочи данни и за другия си чичо С.. Изрично мотивира, че данните за неговите чичовци, съставлявали нови доказателства, подкрепящи молбата му за закрила.

През месец ноември военното крило на Х. обвинило семейството му, че имали подслушващо устройство, с което събирали сведения за съде М. ИСсоа, служители на групировката нахлули в дома и претърсили, такова устройство било намерено на другата страна на улицата, но в продължение на две седмици жалбоподателят бил арестуван за да признае дали е ползвал подслушващото устройство. Като основание за закрила претендира и намесата на Х. в лични и семейни свати

Следва да се отбележи, че данни за велик марш на завръщането, организиран от Х. и за последици от откази за участие в него, няма в справките за ситуацията в Газа по делото.

Призовките то 2018г. и твърденията на жалбоподателя във връзка с тях-изложеното за подслушвателното устройство, действително са нови доказателства в подкрепа на негови твърдения. Доколко обосновават тези твърдения, е различен въпрос и по основателността на последващата му молба.

Видно от чл.33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32: молбата е недопустима, единствено ако: „г) молбата е последваща молба, когато **не са се появили** или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.“ Според Съда на ЕС, член 33, пар.2 от директива 2013/32 изброява изчерпателно положенията, при които държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима - така Решение от 19 март 2019 г., I. и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 76). Изчерпателният характер на изброяването по член 33, параграф 2 от Директива 2013/32 се основава както на текста на този член, по-специално на думата „**единствено**“, която предхожда изброяването на основанията за недопустимост, така и на целта му, която, както Съдът вече е констатирал, се състои в смекчаване на задължението на компетентната държава членка да разгледа молба за международна закрила, като определи случаите, в които такава молба се счита за недопустима - Решение от 17 март

2016 г., М., С-695/15 PPU, EU:C:2016:188, т. 43.

При проверката за съответствие на националната норма - чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ и чл.33, пар.2, буква г) от директивата, е видно, че прилага само част от основанията по нормата на директивата - като не включва хипотези „когато не са се появили“ нови елементи или факти, свързани с условията за предоставяне на международна закрила. Българската държава е транспонирала само частта от разпоредбата, касаеща „представяне от кандидата „ на нови елементи или факти“. Очевидно се касае за две основания - представени от кандидата нови елементи и факти, и различно основание - когато са се „**появили**“ **нови елементи или факти**, свързани с условията за предоставяне на закрила, която основание очевидно касае данни, събрани служебно от органа, разглеждащ молбата.

Следователно, при последваща молба за закрила органът не следва да обоснове изводите си само въз основа на фактите и обстоятелствата, представени от молителя, а следва да прецени дали действително са налице нови елементи и обстоятелства и въз основа на други данни,

Освен това в чл. 33, пар.2, буква г) от Директивата не се изисква същественост на новите елементи и фактите, а само да са относими към основания за предоставяне на международна закрила. Според чл.40, пар. 2 и пар. 3 от Процедурната Директива, при вземане на решение относно допустимостта на последваща молба, следва да се извърши предварително разглеждане с цел да се **определи дали по тази молба са се появили** или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, и ако е заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и **те увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице**, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II. Следователно, изискването за същественост по чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ следва да се прилага единствено в смисъла, уточнен по чл.40, пар.3 от процедурната директива - преценката, дали **те увеличават в значителна степен вероятността**, на лицето да бъде предоставена международна закрила.

Следователно, в производството по допускане на последващата молба до производство, не следва да се преценява доколко елементите и фактите обосновават по същество предоставяне на международна закрила, а само дали са нови и дали са свързани с основанията за предоставяне на международна закрила, респективно ако са свързани, те ще увеличават и вероятността молбата да бъде основателна.

Що се касае до елементите, изложени за чичовците на жалбоподателя, безспорно са нови, а съгласно постановеното от съда на ЕС по тълкуването на чл.4 от Директива 2011/95/ЕС при индивидуалното оценяване на молба за международна закрила следва да се вземат предвид отнасящите се до член на семейството на молителя заплахи от преследване и тежки посегателства, за да се определи дали и самият молител не е изложен на такива заплахи поради семейната си връзка с въпросното заплашено лице - т.1 от

диспозитива на Решение на съда от 04 октомври 2018 г., А., С-652/2016г. ECLI:EU:C:2018:801

Доколкото на първо място, бежанската история на жалбоподателя по първата молба е приета за противоречива и необоснована, а за част от твърденията си представя писмени доказателства, то към последващата молба са налице нови елементи, които подкрепят част от твърденията му - призовките от Х. от 2018г, документите и твърденията за двамата му чичовци и за осъждането му. Според чл.40, пар. 2 и пар. 3 от Процедурната Директива, при вземане на решение относно допустимостта на последваща молба, следва да се извърши предварително разглеждане с цел да се **определи дали по тази молба са се появили** или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, и ако

заклучено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и ***те увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице***, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II.

Следва да се посочи, че нито чл.33, пар.2, буква г) нито чл.40, пар.2 и пар.3 от директива 2013/32 предвиждат, че новите елементи или нови факти, следва да са възникнали след като е приключило производството по предоставяне на закрила, в нормите на директивата формално не се съдържат ограничения за времето на възникване на новите факти и обстоятелства.

От една страна, жалбоподателят навежда нови елементи и представя нови доказателства, от друга страна, следва да се приеме, че по смисъла на чл.33, пар.2, буква г) от Директива 2013/32 са се появили и нови елементи и обстоятелства, свързани с предоставянето на международна закрила и конкретно на хуманитарен статут на жалбоподателя. Съгласно чл.46, пар.3 от същата директива и даденото тълкуване от съда на Ес, настоящият състав на съда е длъжен да вземе предвид и всички факти и обстоятелства, които органът е могъл да вземе предвид, както и такива, които са настъпили след постановяване на оспореното решение - Решение от 25 юли 2018г., А.,С-585/16, EU:C:2018:584.

Жалбоподателят има качеството на палестински бежанец, който се ползвал от услугите на У. по време на пребиваването си в [населено място], и конкретно в лагер на Агенцията, за което са представени доказателства към последващата молба. В оспореното решение е прието, че положението на жалбоподателя е преценявано по реда на чл.1D, съответно като попадащо в приложното поле на чл. 12, параграф 1, буква а), второ изречение от Директива 2011/95, но неправилно и необосновано е преценено, че при евентуалното му завръщане в държавата му по произход няма причини, поради които той да не се възползва отново от тази закрила. У. е агенция на ООН, създадена от Общото събрание през 1949 г., и има мандат да предоставя помощ и закрила на около 5 милиона регистрирани палестински бежанци; услугите, които У. предоставя, обхващат образование, здравеопазване, подпомагане и социални услуги, инфраструктурата на

лагерите и нейното подобряване, защита и микрофинансиране; Общото събрание на ООН многократно подновява мандата на Агенцията, а понастоящем, както посочва адв. И., мандатът на агенцията е удължен до 2023г. ЕС и неговите държави членки, взети заедно, са най-големият донор на У., а С. щати - са най-голямата държава донор, но през 2018г. обявиха, че няма да предоставят заплануваната помощ на Агенцията. Резолюция на Европейския парламент от 8 февруари 2018 г. е посветена на положението на У. (Обн. С ОВ. бр.463 от 21 декември 2018г.), конкретно е изразена подкрепата за У. при предоставянето на жизненоважни услуги за благосъстоянието, закрилата и човешкото развитие на палестинските бежанци в Ивицата Газа, Западния бряг, Й., Л. и С.; но изразява и загриженост по повод на кризата, свързана с финансирането на У.; призовават се всички донори да изпълнят своите обещания към Агенцията, всяко неочаквано намаление или закъснение на предвидените за У. плащания от страна на донорите може да окаже отрицателно въздействие върху достъпа на 1,7 милиона палестински бежанци до спешна продоволствена помощ и на 3 милиона до първична здравна помощ, както и до образование, а така също и върху стабилността в региона. Както потвърди юрк. А., няма данни, положението с финансирането на агенцията от страна на САЩ да е променено. Следователно, не става ясно как без значителна част от финансирането от донорите, агенцията за палестинските бежанци ще бъде в състояние да предоставя ефективна помощ.

Жалбоподателят обаче е лице без гражданство, от палестински произход, установено в Ивицата Газа, преди да я напусне, регистриран като палестински бежанец от У., за което е представил документи към последващата си молба и конкретно в превод на бълг.език на л. 37 от делото и за регистрация от 2001г. на родителите му, а за себе си - документ за завършено образование и за адреси в лагер на агенцията.

Ноторно е известно, че положението на палестинските бежанци не е уредено, което най-малкото следва от обсъденото за призивите в резолюциите на Европейския парламент към палестинската власт и подкрепата за варианта за съществуването на две държави - И. и П., което все още не е осъществено. Възможността да получава помощ от тази агенция е преустановена не само фактически, тъй като е напуснал Ивицата Газа, но и предвид, последващите събития, свързани с изключителните проблеми при финансирането на агенцията, започнали в началото на 2018г., докато през август 2018г. САЩ преустановява изцяло финансирането. Проблемите с финансирането на У. рефлектират върху предоставянето на услугите от агенцията на територията на Ивицата Газа - поради необходимостта от значителна помощ за възстановяване на гражданската инфраструктура, разрушена от войната юли август 2014г., но и поради липса на финансиране, е под въпрос доколко е възможно да предоставя помощ за най-належащи нужди. Тези обстоятелства не са взети предвид от органа и обсъдени към момента на постановяване на решението му, а съпоставени наред с ограниченията, които от страна на И. се налагат на палестинците, водят до необоснованост на изводите на органа, че не са налице основания, относими към предоставяне на международна

закрила, в това число на основания, изведени от националното право и от правото на ЕС.

Така в чл.4 от Х. за основните на Европейския съюз е установена забрана за изтезанията, нечовешко или унижително отношение и наказание, идентична със забраната по чл.3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. Нарушаването на посочената забрана съставлява основание по чл.9, ал. 1, т.2 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно тази разпоредба, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: „изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание,“. Идентично третиране е забранено от чл.3 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи, както и от принципа по чл.4, ал.3 ЗУБ - забрана за връщане.

Съдът на ЕС е тълкувал чл. 4 от Х. за основните права на ЕС, като според отговора на 3 въпрос, втората част, от диспозитива на **Решение от 19 март 2019г.** (голям състав) по преюдициално дело, А. J., C-163/17, а в точки 91 – 93 са обсъдени критериите за крайна нищета, които следва да бъдат установени въз основа на обективни, достоверни, точни и надлежно актуализирани данни и с оглед гарантирания от правото на Съюза стандарт на закрила на основните права и като се е позовал на критериите за крайна нищета, посочени в решението на Съда по правата на човека по делото M.S.S. срещу Б. и Гърция – Решение от 21 януари 2011г. – т. 252-263. Даденото тълкуване на чл.4 от Х. е в смисъл, че не се позволява прехвърляне на лице в друга държава членка, ако лицето би се оказало в състояние на крайна нищета. Още повече даденото тълкуване важи и за връщането в страната по произход. Данните в резолюциите на Европейския парламент сочат, че в Ивицата Газа е налице ситуация на разруха и хуманитарна криза, а страните в конфликта са упреквани във военни престъпления спрямо цивилното население. Изводите на органа, че ситуацията не е променена, без да е изследвал възможността при завръщането в Ивицата Газа жалбоподателят да получава услуги, означава, да бъде изложен на третиране, забранено от посочените разпоредби и противно на даденото тълкуване от съда на ЕС, който се позовава и на практиката на съда по правата на човека по приложението на чл.3 от Конвенцията по отношение на лице, подало молба за закрила.

Следователно, освен нови елементи и обстоятелства, представени от жалбоподателя, в това число и по отношение на твърденията му, че е заплашван от Х., са налице и нови такива, извън наведените от него, по смисъла на чл.33, пар.2, буква г) от Директива 2013/32 и последващата му молба за закрила не е недопустима.

Оспореното решение, макар и да е постановено от компетентен орган, в това число и по време, от формална страна да съдържа фактически и правни основания, е материално незаконосъобразно и следва да бъде отменено, като съдът следва да върне преписката на органа, който да разгледа процесната последваща молба на жалбоподателя по същество и в производство по предоставяне на международна закрила.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. М. А., [дата на раждане] в [населено място], Палестинска автономия, без гражданство, с ЛНЧ 7000717219г., Решение № 13-ОК/14.04.2020г. на А. В. - интервюиращ орган при ДАБ – МС, с което не е допусната последваща молба за предоставяне на международна закрила с рег. № УП-20240 от 02.04.2020г. на ДАБ-МС до производство за предоставяне на международна закрила.

ВРЪЩА административната преписка на компетентния орган при Държавна агенция за бежанците, за ново произнасяне по последваща молба за предоставяне на международна закрила с рег. № УП-20240 от 02.04.2020г. на ДАБ-МС, Х. М. А., [дата на раждане] в [населено място], Палестинска автономия, без гражданство, с ЛНЧ 7000717219г., в производство по предоставяне на международна закрила.

в съответствие с мотивите на решението на съда

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: